

„kusi terwist Kattile“ (Suurwürstina Katharina Mihailowna) „Temale ja Ta abikaasale“ (Mel-
lenburgi-Strelitsi hertsog Georg) „neile mõlemille.“
— Kui ei olnud ka mite need sõnad ise, siiski oli
meie Dnnistegija wiimse õhtusööma aea waim ses
wiimses sureja Keisri kõnelemises Tema armsama-
tega: „Ühe käsu annan ma teile, et teie üksteist
nõnda peate armastama, kui mina teid olen armas-
tanud.“ Tema õrnam tähelepanemine oli kõigeenag-
mist Sellele kingitud, kes käsi kääs Temaga elu ja
walitsuse teekonda läbi oli läinud. Teda andis Ta
ühitekoosliku kõide armastuse hoolets, — Keiserina
pidi, Tema soowimise järel, kõige Keisrimaja ühen-
duse kestpaigaks jääma. Kui Keiserinal, käl ilma
tahtmata, sügawamast südame põhjast need sõnad
wäljatungisid: „Miks mina ei wõi sinuga surra!“
süs wadatas Keiser selle kurwastusest lõhutud südame
hända kaebamise peale, laste peale näidates: „Sina
pead neile seal elama.“ — Aga lastele ütles Tema,
Keiserina peale näidates: „Elage edespidi kitsikumal
kõhemeel ja armastusel, kui seie saadid.“ — Keiser
tahtis, luda ülemal juba ütlefine, ka neile kaugel
olewalle lastele oma wiimist õnnistamist osandada.
Igaühe nende nime juures tõstis Ta oma kuiwand
kää ülesse, suurte kauguste läbi püha risti tähega
neid õnnistates, — ja kuus ei pidand ühes niisugu-
ses hingelugus sureja õnnistamine neile mite ulatama!
Suurwürstina Olga Nikolajewna, isa raske hai-

guse sõnumide läbi maharudjutud, tahtis sedamaid
teele minna; suure waewaga laskis ta ennast oma
abikaasa, Kroonprintsi palwede läbi niipikalt kinni-
tada, et enne teeleminitut natuke puhkama heitis.
Waewalt olid tal silmad kinni läinud, waewalt oli
ta kerge unesse uinunud, kui ta oma kallist isa
walus ja surmasängis nägi, luda Ta oma kät üles-
tõstes teda enne lahkumist õnnistada.

Leina- ja ehmatuse sõnum oli wahel ael isa enam
ja enam linnas laiendanud. Rahwas woolas tale
wepalee limber kolkko: mõningad, kes seda kolemat
kuulutamist ei jõudnud uskuda, tungiswad ettetuba-
desse, — teised, platsi peale, uulitsa peale, langesi-
wad põlwili maha ja palusid Jumalat oma Tsaari
eest, ilma teadmata, kas ta weel elas ehl juba sisse
oli läinud õiglaste majadesse.

Weel mõne tunni elas Keiser. Aga ehl Tema
käl hoopis kehalikul wäsimusel weel oma täieliku
waimuligidust, oma terve hinge rammu hoidis, siiski
elas Tema juba, mõttes ja tundis kui need, kes
Jesanda rüppes hingawad. — Üks kuriir tuli sõnu-
medega Idawäält, tõi sõnumikusi Suurwürstide Mi-
kolai ja Mihaeli kääst. „Kas nad on terwed?“
küsis Keiser — „kõik muud ei puudu enam minusse,
minu olemine ja mõtlemine on kõik Jumala juures.“
— Siiski ei jätuud Tema weel järele, wiimist, iga-
west Lunastaja käsku täites; „armastada,“ — ar-
mastada ka oma waenlast, kellele Tema südamest